

Okhaldhunga Times Mai 2012

Kjære venner

Dette blir siste nummer av Okhaldhunga Times på denne siden av sommeren fra denne redaksjonsstaben. Også i år kommer Lars Even og Amanda Øvregaard til å holde Okhaldhunga Sykehus gående gjennom regntiden mens vi er i Norge, som de også gjorde for tre år siden. All ære til dem for det!

Hele familien i arbeid

Martin og familien hans har gitt sykehuset, og oss, et skikkelig løft dette året:

Fornøyd doktor og fornøyd pasient. Han kom inn med sprukket magesår og svære smerter. Martin lappet ham sammen, og her er doktor og pasient like fornøyde på utskrivelsesdagen.

Fysioterapi er samarbeid. Han har brukket nakken og er lam fra albue og ned. En blid fysioterapeut gjør dagene litt lettere.

Det er flere fødsler på sykehuset hver dag nå. Endre og Simon møter et livets vidunder født sist natt.

God påske!

”Påskesteinen” fylles med lovsang til den oppstandne i soloppgangen Påskemorgen.

I år tok presten med ”altertavlen” til steinen. Det er lettere enn for de fleste i Norge. Det er et banner der den store steinen er rullet bort og teksten i den åpne graven utfordrer oss, *”likesom Faderen har sendt meg, sender også jeg dere”*.

Det er merkelig med denne steinen. Hvert år blir vi flere og hvert år er steinen full, men det er alltid plass til flere. Det lokale hotellet hadde arbeidet hardt siden klokka fire om morgenen for å lage ferske ris-brød og pott-curry til 180 mennesker på steinen.

Langfredag.

Langfredag er fridag på sykehuset. Det er dagen da vi lager i stand kinosal for alle innlagte pasienter. Alle pasientene som kunne gå og deres pårørende, trengte seg sammen i ”Training Hall”, og satt som klistret til den mest kjente Jesus filmen som er oversatt og dubbed til 1.120 språk! Den følger teksten til Lukas og gir en nær opplevelse av Jesu liv.

Menigheten på tur.

Etter langfredag på sykehuset, stakk menigheten av på tur oppover langs elven. Martin og våre barnebarn hadde gravd ut en fin deming sammen med andre. Den skulle være dåpsbasseng. Vi kom med te og mat og 13 forventningsfulle dåpskandidater som skulle ta et stort skritt i livet. Det avgjørende skrittet inn i en ny tro som vil prege resten av livet deres. Det var 14, men den siste kunne de ikke klare å bære med på turen, så hun måtte noe så uvanlig som å bli døpt i kirken etterpå.

Opp av vannet

kom 13 nye mennesker. Midt i flokken, inntyllet i gult, sitter Bishnu som fikk synet igjen, se forrige OT.

De to eldste er foreldrene til presten. De har i mange år har gitt mye motstand, men ble overbevist av sønnens glede og liv. Midt foran i stripete jakke, sitter Purna Maya fra "Guds Hus", mor til Shanti som er sterkt handikappet. Hun sammen med sin Shanti hadde tatt den lange veien ned i dalen til oss for å komme under vannet. Datteren klarte de ikke å bære ned til elven, så hun måtte bli døpt i kirken etterpå.

Okhaldhunga sykehus er ikke alene

Ingen kan greie seg alene. Heller ikke vårt lille sykehus her langt fra "alt" kan det. Vi er glade for å ha venner og støttespillere i andre land, som dere som leser dette. Men sykehuset vårt trenger å være del av et større fellesskap. Det er vi i NCHA (Nepal Christian Hospitals' Association), en sammenslutning av små misjonssykehus rundt i landet. Jeg var nettopp på et møte i NCHA, sammen med representanter for ti andre misjonssykehus.

Her er vi samlet, representanter for elleve forskjellige små misjonssykehus rundt i Nepal. Vi utvekslet erfaringer, og diskuterte blant annet takster for pasientbetaling og støtte. Det er mange områder vi kan samarbeide og styrke hverandre på. Det gir styrke å stå sammen.

Pris for liv her og der

Vi sprenger budsjettet i år. Flere pasienter er behandlet, og fordi en del ikke har penger til å betale, gir det økte utgifter til pasientstøtte. Sykehusets økonomisjef rapporterte nylig at vi allerede har brukt opp hele årets budsjett for pasientstøtte, selv om det ennå er fire måneder igjen av finans-året (som i Nepal går fra juli til juli). Det er hans jobb å holde orden på økonomien, så han lurte på hva vi kan gjøre for å begrense utgiftene. Kan vi gi mindre i pasientstøtte?

Samme dag fikk vi igjen en søknad om bidrag til pasientstøtte:

Kumari er en 12 år gammel jente fra naboliket Khotang, to dagsmarsjer herfra. Familien mistet all sin dyringsjord i et jordras under regntiden for fem år siden. Etter det har de bodd til leie og dyrket andres jord. I tillegg er de dagarbeidere på naboenes jord, som betales med to kilo mais for en arbeidsdag.

Da Kumari falt og brakk armen gikk elleve nabofamilier sammen om å samle inn penger så hun kunne komme seg til sykehuset og få behandling. Det ble 150 kroner. Mye for fattige landsbyfamilier, familien hadde ingenting selv.

Hun hadde et stygt brudd i albuen. Vi ga narkose og prøvde å dra det på plass, men det var fullstendig ustabil og gled straks ut av stilling igjen. Uten operasjon ville armen bli ubrukbar resten av livet. Vi kan gjøre operasjonen, men den har en totalpris på ca 1.500 kroner.

Vi kan gi mindre pasientstøtte, for å holde oss innenfor budsjettet. Det ville bety å avslå operasjon for Kumari, fordi hun ikke kan betale. Vi ville spare mange penger på det, for hver måned har vi svært mange pasienter i lignende situasjon. Men det går jo ikke. Det er slike som henne dette sykehuset er for.

Og det er mulig for oss, i alle fall i år, å bruke mer penger til pasientstøtte enn vi har budsjett til. Fordi glade givere, blant annet i Norge, har latt oss bygge opp et fond som kan brukes til det. Så Kumari ble operert, og bruddet ble fiksert i riktig stilling. Det kostet 1.500 kroner for å få en brukbar arm til resten av livet.

Og så leser vi på nettet fra Norge:

Vår fornuftige helsedirektør blir bedt om å anslå hvor mye folketrygden med rimelighet kan betale for behandling som gir et ekstra leveår for en nordmann. Svaret både fra ham, og fra finansdepartementet, er ca en halv million kroner. For eksempel til behandling av kreft.

En halv million kroner for ett leveår i Norge.

Men kanskje ikke femten hundre kroner for livslang arbeidsførhet for en 12-åring i Nepal.

Kan vi leve med en verden som er slik?

Et eventyr-år er over

Med geitekjøtt og gode ord fra stab og direktør ble Martin og Åshild, Endre og Simon takket av! Lars Even og Amanda, med barna Samuel og Elona ble ønsket velkommen, sammen med Dr. Abishek som skal være hos oss et år og er sønn til vår leder i UMN, Dr. Olak. Sammen med staben ved Okhaldhunga sykehus, sier vi fra dypet av hjertet en stor takk for året som gikk, og like dypt håper og ber vi for det nye teamet som nå skal bære Okhaldhunga gjennom regntiden!

Spenning til siste dag

Denne siste dagen i Okhaldhunga før avreise til Norge er en søndag. Søndag uten vakt betyr at vi får gått i bakkene, truffet folk og feiret gudstjeneste med dem. Men heller ikke denne dagen ble som vi trodde da den begynte. Vakthavende lege ringte akkurat da vi nådde kirken: Gravid kvinne to måneder før termin i full fødsel. Tvillinger, begge i seteleie. Det betyr akutt keisersnitt, så vi løp ned til sykehuset.

Pasienten kom fra nabodistriktet, Khotang. Da fødselen begynte så altfor tidlig, og hun blødde, samlet de tjue mennesker fra landsbyen og begynte å bære henne mot sykehuset klokka to på natten. Det er mange manns jobb, tungt og slitsomt på smale stier. De nådde altså fram i det gudstjenesten vår begynte, klokka ti på formiddagen.

Keisersnittet gikk greit, men begge barna var svært dårlige da de kom, med lav puls og uten respirasjon. Begge måtte gjenopplives med intubering og full pakke. Etter tjue minutters intens innsats hadde vi to lyserøde fine små nurk, hver på 1.500 gram. Sykepleie-sjefen var blitt innkalt i all hast og fikk ikke engang skiftet først. Folk stiller opp når det gjelder.

Den ene av de to små tvilling-guttene døde dessverre i løpet av den første natten. Han var for svak til å overvinne pusteproblemene, og vi har ikke respiratorer. Broren ser foreløpig frisk og fin ut, der han ligger i sin kuvøse. Det blir spennende dager framover for teamet som er igjen her!

Hilsen Kristin og Erik

**Nå går det også an å gi med mobil til fondet for utbygging av Okhaldhunga Sykehus.
Send "sykehus" til 2160. Da gir du en gave på kr 300.**